

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra I STORM OG STILLE EFTER AAR 1874

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 290. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703121250528/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

fremsatte Paastande, forsvinder netop nu igennem den snevre Aabning, der for en Time siden aabnede og lukkede sig for hans endnu mindre søstærke Kolleger.

Han kan dog ikke bare sig for paa Trappen ned til Søvnens og Kvalmhedens Regioner at gøre Skipperen det Spørgsmaal, som altid gøres af de fleste rejsende, og som enhver samvittighedsfuld Skipper bestandig vil besvare paa samme Maade.

„Hvornaar — kan vi være — i Havn, — Skipper?“

„Kan ikke sige det saa lige. Kommer an paa, om Vinden bliver staaende. Tænker saadan ved det Lag — osv., osv.“

Apropos om Handelsrejsende! Da denne ofte med Rette og ofte med Urette misrekommanderte Klasse af pelsbeklædte Trækfugle er „Ørnen“'s sædvanlige Vinterfragt, vil man ikke fortænke den ærlige Skipper i, at han paa Forhaand indruller enhver ny Passager, han faar om Bord, blandt Prøvekassernes og de store, sortmalede Kofferter Ejermand.

Det skete da, at Skipperen paa en af sine Rejser fra Fastlandet til Øen fik en høj Mand om Bord, indsvøbt i en Kappe og medbringende et forsvarligt Antal Kofferter, Kister, Kasser etc., etc.

Man lagde fra Land, og da alt var klart paa Dækket, alle Liner skudt op, alt overflødigt stuvet ned, kom Skipperen ved Røret og Manden i Kappen snart i Passiar sammen.

Det syntes, at Manden i Kappen havde set sig en Del om i Verden. Ørneskipperen var jo heller ikke nogen Hjemmefødning. Enhver gav sin Skilling med i Laget; man sejlede, man kørte paa Jernbane og i Diligence, man oplevede Smaaeventyr, man traf fremmede Folk, man skildrede Stemninger og Tilstande trindt omkring, og endelig rykkede Skipperen ud med det Spørgsmaal, som længe havde ligget ham paa Læben, fremkaldt ved den fremmede Passagers ualmindelige Berejst-hed og Fortællerevne.

„Men, maa jeg spørge, hvilket Hus rejser De da for?“

Man faar selv dømme om den breve Ørneskipperes Overraskelse, da han af Manden i Kappen blev underrettet om, at det var den nye Amtmand i egen høje Person, han her havde for sig.

Om Passiaren efter denne Oplysning gik videre, véd jeg ikke. Jeg tvivler i ethvert Fald om, at den fra Skipperens Side blev fortsat med den samme Ugenerthed, som den blev paabegyndt. —

Men i Nat er der ingen Amtmand om Bord, hverken cognito eller incognito, som kunde paalægge Samtalen noget Baand. Frit kan Ordet passere frem og tilbage mellem de Skikkelser, der sidder eller staar paa „Ørnen“'s vaade Dæk. Saa lad da Ordet passere i Vinden er god, og Natten er vor egen.

„Naa, Du Skipper,“ brummer en i Søj indpakket Person ved vor